

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/74/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319203531
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2319203531.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, IČO: 31335004, proti žalovaným: 1. A. B. C., nar. X. júna XXXX, trvalo bytom D. XXXX/X, E., 2. A. C., F. D., nar. X. novembra XXXX, trvalo bytom D. XXXX/X, E., o zaplatenie 38.649,04 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 8. júla 2021 č. k. 28Csp/155/2019-127, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie úroku za úver vo výške 4,66% ročne zo sumy 37.450,79 eur od 12.2.2019 do zaplatenia, a v časti o náhrade trov konania r u š í a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobkyni sumu 38.649,04 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne počítaným zo sumy 37.757,99 eur od 12.12.2019 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol; III. žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovaným 1/ a 2/ v rozsahu 100%.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497, § 502 ods. 1 prvá veta a § 503 ods. 1 Obch. z. (zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov); § 1 ods. 3 písm. d/ ZoSÚ (zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov); § 52 ods. 1, § 121 ods. 3, § 511 ods. 1 a 2, § 517 ods. 2 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 151 ods. 1, § 180 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov) a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu 6.8.2019 domáhala voči žalovaným 1/ a 2/ zaplatenia sumy 38.649,04 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania, spoločne a nerozdielne. Žalobu odôvodnila tým, že na základe zmluvy o stavebnom sporení č. 3041955 2 02 bola so žalovanými uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 3041955 2 02 zo dňa 23.2.2017, v súlade s ktorou poskytla žalobkyňa žalovaným medziúver vo výške 38.400 eur. V zmysle čl. VIII. bod 8.1. zmluvy o úvere, poplatok za medziúver sa zaúčtoval pri prvej výplate medziúveru tak, že celková výška vyplateného medziúveru bola znížená o výšku tohto poplatku. Žalovaní sa zaviazali splatiť úver pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 231,55 eur, ktoré boli povinní uhrádzať na účet konta stavebného sporenia. Do pridelenia cieľovej sumy túto sumu tvoria vklady na konto sporenia vo výške 63,23 eur; 4,66% p. a. úrok za medziúver vo výške 149,12 eur a poplatok za poistenie typu A vo výške 19,20, pričom sa uspokojovali v poradí úroky z medziúveru, poplatok za poistenie a vklady na konto sporenia. Žalobkyňa vklad prijatý na konto stavebného sporenia, ako splátku úroku z medziúveru a poplatok za poistenie, preúčtovala na konto medziúveru. Uvedené preúčtovanie sa vykonávalo v súlade so zásadou poradia uspokojovania v súlade s čl. V., bod 5. 3. zmluvy o úvere. Splátky sú splatné k 15. dňu mesiaca.

Suma poskytnutého medziúveru bola základom pre výpočet úrokov medziúveru. V zmysle čl. VI., bod 6.1. zmluvy o úvere, žalovaný 1/ udelil písomný súhlas s poistením typu A - poistenie zostatku dlhu, podľa ktorého je prijatý do poistenia ako poistená osoba v životnom rizikovom poistení pre prípad smrti. Žalovaní porušili zmluvne dohodnuté podmienky a medziúver prestali riadne a včas splácať. Listom zo 6.12.2018 žalobkyňa vyzvala žalovaných na doplatenie omeškaných splátok, pričom žalovaných zároveň upozornila, že v prípade, ak omeškané splátky nebudú doplatené, žalobkyňa bude požadovať splatenie celého zostatku úveru s príslušenstvom pred dohodnutou dobou splatnosti. Nakoľko omeškané splátky neboli doplatené, žalobkyňa dňa 11.2.2019 vyhlásila mimoriadnu splatnosť zostatku úveru s príslušenstvom. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, žalobkyňa zúčtovala nasporenú sumu vo výške 949,21 eur so sumou poskytnutého medziúveru vo výške 38.400 eur (poskytnuté úverové prostriedky), čo predstavuje po započítaní sumu 37.450,79 eur (istina). Žalovaná suma, t. j. dlžná suma ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (11.2.2019), predstavuje sumu vo výške 38.649,04 eur, pričom pozostáva z istiny vo výške 37.450,79 eur, z nezaplatených 4,66% p. a. úrokov za medziúver zo sumy 38.400 eur do 11.2.2019 spolu vo výške 891,05 eur a z nezaplatených poplatkov za poistenie od novembra 2017 do februára 2019, 16 x 19,20 eur, spolu vo výške 307,20 eur. Žalobkyňa si v žalobe neuplatňuje sumu nezaplatených poplatkov celkovo vo výške 60 eur. Uvedené poplatky boli súčasťou vyčíslenia dlžnej sumy ku dňu 11.2.2019 v Oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru z 11.2.2019. (38.709,04 eur - 60 eur = 38.649,04 eur, t. j. žalovaná suma). Požadovaním predčasného splatenia úveru, úverová zmluva nezaniká, žalobkyňa v zmysle čl. X. bod 10.13. úverovej zmluvy úročí istinu dohodnutým 4,66% p. a. úrokom za úver a v zmysle čl. IX. bod 9.2. zároveň celý zostatok dlhu, vyčíslený ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, 5% p. a. úrokom z omeškania odo dňa nasledujúceho po vyhlásení mimoriadnej splatnosti (t.j. od 12.2.2019). Žalovaní sa k žalobe písomne nevyjadrili.

Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil nasledovný skutkový stav: Dňa 23.2.2017 žalobkyňa ako veriteľ a žalovaný 1/ ako dlžník a žalovaná 2/ ako spoludlžník, resp. dlžník uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 3041955 2 02, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý medziúver na preklenutie obdobia, kým žalovaní ako dlžníci nesplnia všetky podmienky na pridelenie cieľovej sumy na poskytnutie stavebného úveru, veriteľ poskytol dlžníkom medziúver pod č. 3041955 7 04 vo výške 38.400 eur s nasledovnými parametrami: úroková sadzba medziúveru: 4,66% p.a., výška mesačnej splátky úrokov z medziúveru: 149,12 eur, termín (splatnosť) splátok úrokov z medziúveru: 15. deň mesiaca, počet splátok úrokov z medziúveru do pridelenia cieľovej sumy: 237, výška mesačného poplatku za prijatie do poistenia: 19,20 eur, termín (splatnosť) mesačného poplatku za prijatie do poistenia: 15. deň mesiaca, počet mesačných poplatkov za prijatie do poistenia do pridelenia cieľovej sumy: 237, úroková sadzba úroku z omeškania z omeškaných splátok medziúveru: maximálne vo výške ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva, aktuálne vo výške základnej úrokovej sadzby ECB platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu zvýšenej o 5 percentuálnych bodov. Medziúver je poskytnutý dlžníkovi, ktorý má uzatvorenú existujúcu zmluvu o stavebnom sporení číslo 3041955 2 02. Počiatočný vklad na účte tejto zmluvy je 0% celkovej sumy. Výška mesačného vkladu, ktorý má dlžník realizovať je 63,23 eur, pričom splatnosť tohto vkladu je 15. deň mesiaca. Počet mesačných vkladov, ktoré je potrebné uskutočniť na splnenie podmienky pridelenia cieľovej sumy je 237. Druh úver: stavebný úver - spotrebiteľský úver - účelový na dobu určitú, výška stavebného úveru po pridelení cieľovej sumy: 22.797,31 eur, úroková sadzba stavebného úveru: 2,90% p.a., výška mesačnej splátky istiny a úrokov stavebného úveru 212,35 eur, termín (splatnosť) splátok istiny a úrokov stavebného úveru: 15. deň mesiaca, počet splátok istiny a úrokov stavebného úveru: 124, výška mesačného poplatku za prijatie do poistenia: 19,50 eur, termín (splatnosť) mesačného poplatku za prijatie do poistenia: 15. deň mesiaca, počet mesačných poplatkov za prijatie do poistenia: 124, úroková sadzba úroku z omeškania z omeškaných splátok stavebného úveru: maximálne vo výške ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva, aktuálne vo výške základnej úrokovej sadzby ECB platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu zvýšenej o 5 percentuálnych bodov, úroková sadzba úroku z omeškania po vyhlásení mimoriadnej splatnosti, resp. po odstúpení od zmluvy z celého zostatku: maximálne vo výške ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva, aktuálne vo výške základnej úrokovej sadzby ECB platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu zvýšenej o 5 percentuálnych bodov, doba trvania zmluvy (v rokoch): 30,08, termín konečnej splatnosti medziúveru/stavebného úveru: 15.3.2047, RPMN pri stavebnom úvere: 4,77%, RPMN pri medziúvere: 5,52%, priemerná RPMN ku dňu podpisu zmluvy: 10,92%, celková výška medziúveru: 38.400 eur, celková čiastka medziúveru, ktorú musí dlžník zaplatiť: 84.636,47 eur. Podľa čl. VIII. bod 8.1. úverovej zmluvy, dlžník je povinný uhradiť veriteľovi poplatok za spracovanie medziúveru vrátane zmluvnej dokumentácie vo výške 1,2% z cieľovej sumy, min. 100 eur, max. 999 eur, ktorý si veriteľ zúčtuje pri prvom čerpaní peňažných prostriedkov úveru tak,

že celková suma poukázaných peňažných prostriedkov úveru bude znížená o výšku tohto poplatku. Žalobkyňa vyplatila žalovanému 1/ na jeho účet uvedený v zmluve a v zmysle čl. VIII. bod 8.1. úverovej zmluvy sumu 37.939 eur, a to dňa 2.3.2017 sumu 21,98 eur a 34.538,02 eur a dňa 28.2.2018 sumu 3.379,20 eur. Zo sumy poskytnutého úveru 38.400 eur bola odpočítaná suma 460,80 eur ako poplatok za spracovanie úveru v zmysle čl. VIII. bod 8.1. úverovej zmluvy. Žalovaní sa zaviazali úver splácať mesačnými splátkami vo výške 231,55 eur. Keďže žalovaní poskytnutý úver riadne a včas nesplácali, žalobca listami zo dňa 6.12.2018 upozornil žalovaných na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, nakoľko napriek zaslaným výzvam neuhradili vklad na účet stavebného sporenia, resp. omeškané splátky, s tým, že celková výška úrokov z medziúveru, resp. celková výška vkladov predstavovala mínus 1.146,10 eur, s tým, že ak v lehote do 20.12.2018 nedôjde k úhrade bude im zaslané oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru s vyčíslením dlžnej sumy cca. 38.311,30 eur. Vzhľadom na to, že žalovaní v stanovenej lehote dlh neuhradili, žalobkyňa listom z 11.2.2019 v súlade s úverovou zmluvou ako aj Všeobecnými obchodnými podmienkami PSS, a.s. vyhlásila ku dňu 11.2.2019 mimoriadnu splatnosť celého úveru a žalovaní požiadala o splatenie celej dlžnej sumy vrátane príslušenstva vo výške 38.709,04 eur do 5 dní. Žalobkyňa zároveň žalovaným oznámila, že zmluva o stavebnom sporení č. 3041955 2 02 zaniká ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle VPSS pre fyzické osoby č. IX. bod 11.

Súd prvej inštancie mal za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovanými bola dňa 23.2.2017 platne uzavretá spotrebiteľská zmluva o úvere č. 3041955 2 02. Po preskúmaní obsahu a predmetu zmluvy ako aj postavenia účastníkov zmluvy dospel k záveru, že právny vzťah založený predmetnou zmluvou je potrebné považovať za vzťah spotrebiteľský, avšak je potrebné uviesť, že predmetný zmluvný vzťah nespadá pod úpravu ZoSÚ, nakoľko ide o úver, ktorého účelom boli stavebné úpravy, resp. udržiavacie práce na nehnuteľnosti, a preto súd na tento zmluvný vzťah neaplikoval ustanovenia ZoSÚ, aplikoval na predmetný vzťah ustanovenia O.z. a Obch.z. Na základe predmetnej zmluvy žalobkyňa poskytla žalovaným úver vo výške 38.400 eur, ktorý sa žalovaní zaviazali splácať mesačnými splátkami vo výške 231,55 eur. Žalovaní tieto svoje zmluvné povinnosti porušili a medziúver v dohodnutých splátkach nesplácali, z ktorého dôvodu žalobkyňa ku dňu 11.2.2019 vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru, v dôsledku čoho žalovaným vznikla povinnosť vrátiť žalobkyňi celú dlžnú sumu zostatku úveru vo výške 38.709,04 eur. Vzhľadom na solidárny charakter záväzku je veriteľ - žalobkyňa oprávnený požadovať plnenie celého dlhu od ktoréhokoľvek z dlžníkov s tým, že ak dlh splatí jeden dlžník, zanikne tým aj povinnosť druhého dlžníka. Žalovaní boli v konaní nečinní, tvrdenia žalobkyne nepopreli. Súd mal tak preukázané tvrdenia žalobkyne a preto žalobe v plnom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaných na zaplatenie sumy vo výške 38.649,04 eur s prísl., ktorá zodpovedá rozdielu zostatku zosplateného úveru po odpočítaní 60 eur za poplatky, ktoré si žalobkyňa v konaní neuplatnila, solidárne.

V časti zmluvného úroku vo výške 4,66% ročne z nezaplatenej istiny vo výške 37.450,79 eur od 12.2.2019 do zaplatenia súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Mal za preukázané, že strany si dojednali zmluvný úrok 4,66% p.a. ako premenlivý do doby splnenia podmienok pre poskytnutie stavebného úveru. Je nesporné, že úverový vzťah spočíva v poskytnutí peňažných prostriedkov a do vrátenia poskytnutých prostriedkov má dlžník platiť úroky. Účastníci úveru si pritom nemusia dohodnúť čas, na ktorý sa úver poskytuje. V takom prípade vzniká právo na úroky až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov. Pokiaľ si však účastníci úveru dohodnú úverové obdobie a dlžník poskytnuté peňažné prostriedky do dohodnutej doby nevráti, prichádzajú do úvahy za obdobie od splatnosti úveru úroky z omeškania. Súd prvej inštancie pritom vychádzal z uznesenia ÚS IV. 476/2012 z 18.9.2012, v zmysle ktorého Ústavný súd SR odobril názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Súd preto žalobkyňi nepriznal dohodnutý úrok z istiny do splatnosti, ktorý si žalobca uplatnil aj po zosplatení istiny. Bol si vedomý, že súdna prax v otázke nároku na úroky z úveru za čas po jeho predčasnom zosplatení nie je jednotná, avšak v tejto otázke sa priklonil k názoru, že veriteľovi patria úroky z úveru/medziúveru len na čas do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania, zastáva názor, že ak spotrebiteľ po zosplatení už nemá právny titul peňažné prostriedky veriteľa užívať, nie je dôvod, aby veriteľ inkasoval úroky náležiacie mu pri oprávnenej držbe finančných prostriedkov spotrebiteľom, náležia mu ale úroky z omeškania.

Žalovaní sa dostali do omeškania so zaplatením peňažného dlhu, v dôsledku čoho im okrem povinnosti zaplatiť žalobkyňi dlžnú sumu vznikla aj povinnosť zaplatiť žalobkyňi úroky z omeškania v zákonom stanovenej výške, t. j. vo výške 5% zo sumy 37.757,99 eur od 12.2.2019 do zaplatenia, t. j. odo dňa nasledujúceho po zosplatení úveru. Súd prvej inštancie priznal žalobkyňi úroky z omeškania len zo

sumy 37.757,99 eur (zo sumy istiny 37.450,79 eur a poplatkov vo výške 307,20 eur), nakoľko žalobkyňa si uplatnila úroky z omeškania z celej sumy 38.649,04 eur, v ktorej sú zahrnuté aj úroky vo výške 891,05 eur. Pokiaľ sa jedná o uplatnené úroky z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov 891,05 eur od 12.2.2019 do zaplatenia, súd žalobu zamietol z dôvodu, že pri omeškaní so zaplatením dohodnutých úrokov, nie je možné požadovať úrok z omeškania z dohodnutého úroku. Nesplatenie úrokov z dlžnej sumy včas, je omeškaním s plnením príslušenstva pohľadávky (§ 121 ods. 3 O.z.), nie s plnením vlastného dlhu. Tým, že dlžník včas nesplatí úroky z istiny, sa dlžník dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny). Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva veriteľ nemá, pretože O.z. ale ani Obch.z. neupravujú majetkové sankcie pre prípad omeškania s plnením príslušenstva pohľadávky.

V časti o trovách konania dôvodil právne ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP, vecne tým, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania, keďže bola v konaní úspešná (neúspešná bola len v nepatrnej časti úrokov a úrokov z omeškania).

2. Proti tomuto rozsudku iba v časti o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie úroku za úver vo výške 4,66% ročne zo sumy 37.450,79 eur od 12.2.2019 do zaplatenia, podala včas odvolanie žalobkyňa, s návrhom na jeho zmenu v napadnutej časti uložením žalovaným 1/ a 2/ povinnosti zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobkyni 4,66 % p. a. úrok za úver zo sumy 37.450,79 eur od 12.2.2019 do zaplatenia, najviac do 15.3.2017 (vo zvyšku nepriznanej sumy navrhla rozsudok potvrdiť, z čoho bolo potrebné vyvodiť nenapadnutie takejto časti odvolaním). Uviedla odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP. Dôvodila, že žalobkyňa uzatvorila so žalovanými zmluvu o úvere z 23.2.2017, žalovaní sa zaviazali v štádiu medziúveru splácať len úroky z medziúveru do okamihu splnenia podmienok na poskytnutie stavebného úveru. Platenie uvedených úrokov bola „odplata“ za to, že žalobkyňa poskytla žalovaným peňažné prostriedky skôr, ako boli splnené podmienky na poskytnutie stavebného úveru a to v súlade so zmluvou o úvere, všeobecnými podmienkami a zákonom o stavebnom sporení. Vzhľadom na to, že žalovaní sa dostali do omeškania so splácaním úveru, žalobkyňa pristúpila k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Pokiaľ ide o nepriznanie nároku na úrok z omeškania z úrokov do vyhlásenia splatnosti, žalobkyňa na tomto nároku ďalej netrvá. Ustanovenie § 497 Obch.z. priznáva veriteľovi právo požadovať nielen vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov, ale zároveň právo požadovať úroky za úver. Pri nároku na úrok za úver nejde teda o žiadnu svojvôľu žalobkyne, ale o riadne uplatnenie práva, ktoré mu priznáva platný právny predpis. V zmysle § 502 Obch.z. je dlžník od doby poskytnutia peňažných prostriedkov povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Dlžník je teda povinný s vrátením poskytnutého úveru zaplatiť aj dojednané úroky a to do dňa úplného vrátenia poskytnutých prostriedkov. Analogicky túto povinnosť možno vyložiť k ustanoveniu § 503 ods. 3 Obch.z., podľa ktorého ak dlžník vráti peňažné prostriedky skôr, než bolo dohodnuté, je povinný platiť úroky len do momentu vrátenia peňažných prostriedkov. Je teda nepochybné, že povinnosť dlžníka platiť dohodnutý úrok za úver zaniká až úplným vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov. Žalobkyňa sa nestotožňuje s tvrdením súdu, že došlo k porušeniu ust. § 503 ods. 1 Obch.z., ale práve naopak, Obchodný zákonník zakladá nárok žalobkyne na úrok za úver až do úplného vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov. Vzhľadom na uvedené, nárok na úrok za úver nie je predmetom zmluvného dojednania, keďže tento nárok priznávajú žalobkyni priamo právne predpisy. V prípade, ak by porušením povinnosti dlžníka, v dôsledku ktorého žalobkyňa vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru, zanikol veriteľov nárok na zaplatenie úrokov za úver, dlžník by prakticky porušením povinnosti získal pre neho výhodnejšie postavenie, nakoľko by sa „zbavil“ povinnosti plniť zmluvne dohodnuté plnenie. Podľa názoru žalobkyne je akékoľvek konanie, ktoré porušuje povinnosť a spôsobuje tým výhodu v rozpore s dobrými mravmi a bez pochyby je v rozpore s účelom právnych predpisov vzťahujúcich sa na daný právny vzťah. Ide o značnú nerovnováhu medzi stranami sporu, táto je práve v neprospech veriteľa - žalobkyne, nakoľko žalovaní sú neprímerne zvýhodňovaní voči veriteľovi a majú právo užívať peňažné prostriedky od žalobkyne bezodplatne. súd prvej inštancie poukazuje na to, že žalovaní nie sú oprávnení ďalej užívať poskytnuté peňažné prostriedky po zosplatení a preto žalobkyňa nemá nárok na úroky za úver, keďže tu nie je právny titul na ich užívanie. Žalobkyňa poukázala na to, že žalovaní tieto peňažné prostriedky naďalej užívajú, nakoľko ich doposiaľ nevrátili a preto sú povinní tieto úroky za úver ako odplatu za toto užívanie naďalej platiť. Žalobkyňa ako veriteľ z dôvodu nesplácania dlžnej sumy žalovanými musela pristúpiť k zosplateniu úveru, nakoľko len tak môže pristúpiť k vymáhaniu dlžnej sumy. V prípade, ak by veriteľ splatnosť nevyhlásil, dlžníci by naďalej neplnili a žalobkyňa by nemala žiaden donucovací prostriedok na to, aby žalovaní plniť začali. Žalobkyni sa zdá neprípustné, aby sa tým, že vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru v dôsledku porušenia povinnosti zo strany žalovaných, dostala do horšej situácie a prišla by tak o právo

požadovať úroky za úver, ktoré predstavujú odplatu za užívanie istiny a mala by nárok len na úrok z omeškania. Zdôraznila skutočnosť, že žiadny právny predpis neumožňuje poskytnúť úver na základe zmluvy o úvere, ktorý by bol poskytovaný bezodplatne, teda bez nároku veriteľa na úrok za úver a bez povinnosti dlžníka vrátiť poskytnutú sumu s úrokmi za úver. Priamo z ust. § 497 a § 502 Obch.z. vyplýva, že úrok z úveru je vlastne cena (odplata) za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov, a preto má dlžník zásadne platiť tento úrok za skutočnú dobu užívania, t. j. do doby skutočného vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov veriteľovi. Na druhej strane úrok z omeškania je sankcia za to, že dlžník je v omeškaní so splatením peňažného záväzku z poskytnutého úveru. Žalobkyňa má za to, že je potrebné rozlišovať tieto dva inštitúty. Zdá sa jej nelogické, prečo by dlžníci, ktorí prestali splácať úver riadne a včas, mali užívať peňažné prostriedky, ktoré dostali od veriteľa a ktoré nevrátili, bez toho, aby boli povinní platiť odplatu za ich poskytnutie. Žalobkyňa nevidí dôvod na to, aby bola sankcionovaná, a to tým, že jej súd odoprie nárok na úrok za úver a pritom tento nárok jej vyplýva priamo z platných právnych predpisov. Poukázala na ZoSÚ, § 13 ods. 3, ktorý sám predpokladá platenie úrokov za úver až do samotného splatenia istiny, na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) zo 16.6.2020 sp. zn. 5Cdo/42/2020, kde NS SR zdôrazňuje, že žiadna zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. NS SR ďalej uvádza: „...neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravídla vyššie ako úroky z omeškania.....Zosplatenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva tak nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ.....dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednávania, t. j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo...“ Na podporu svojich tvrdení, ohľadom nároku na úrok za úver, žalobkyňa poukázala aj na rozhodnutia: NS SR z 30.6.2020 sp. zn. 8Co/268/2019 a z 30.7.2019 sp. zn. 6Cdo/113/2018, Krajského súdu v Košiciach z 11.1.2018 sp. zn. 5Co/237/2017, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/20/2017 zo 14.6.2018 a sp. zn. 11Co/67/2018 z 25.10.2018, Krajského súdu v Nitre z 21.8.2018 sp. zn. 12Co/71/2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24.3.2021 sp. zn. 13CoCsp/15/2020.

Vzhľadom na uvedené mala žalobkyňa za to, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď (nepri znal) žalobkyni nárok na úroky za úver po vyhlásení splatnosti, nakoľko mal za to, že vyhlásením splatnosti tento nárok zanikol, pričom nebral do úvahy najnovšie rozhodnutie NS SR a dohodnutú dobu konečnej splatnosti celého úveru.

3. Žalovaní sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadrili, odvolací návrh nepodali.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), ktoré ale nezistil, súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie úroku za úver vo výške 4,66% ročne zo sumy 37.450,79 eur od 12.2.2019 do zaplatenia, a v závislom výroku o náhrade trov konania, je dôvodné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Súd prvej inštancie predovšetkým správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi žalobkyňou a žalovanými ako založený spotrebiteľskou zmluvou, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy, ako aj definičné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy.

Žalobkyňa sa žalobou domáhala, aby súd žalovaných 1/ a 2/ zaviazal zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne sumu 38.649,04 eur, spolu so 4,66 % ročným úrokom za úver zo sumy 37.450,79 eur od 12.2.2019 do zaplatenia a 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 38.649,04 eur od 12.2.2019 do zaplatenia.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že I. žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobkyni sumu 38.649,04 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne počítaným zo sumy 37.757,99 eur od 12.12.2019 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

Odvolaťka rozsudok súdu prvej inštancie napadla iba v časti o zamietnutí žaloby v časti o zaplatenie úroku za úver vo výške 4,66% ročne zo sumy 37.450,79 eur od 12.2.2019 do zaplatenia.

Svoje rozhodnutie v napadnutej časti súd prvej inštancie odôvodnil tak, že žalobkyni nepriznal nárok na dohodnutý úrok z istiny za dobu po zosplatnení istiny, nakoľko mal za to, že veriteľovi patria úroky z úveru/mediúveru len na čas do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania, bol názoru, že ak spotrebiteľ po zosplatnení už nemá právny titul peňažné prostriedky veriteľa užívať, nie je dôvod, aby veriteľ inkasoval úroky náležiacie mu pri oprávnenej držbe finančných prostriedkov spotrebiteľom, náležia mu ale úroky z omeškania.

Z odvolania žalobkyne vyplývala nesúhlasná argumentácia voči právnomu posúdeniu jej nároku na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru.

V rozhodovacej praxi odvolacích súdov bol nesúlad pri riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení úveru. Kumulácia zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatnení spotrebiteľskej úverovej zmluvy, bola tiež predmetom odbornej diskusie, keďže jednoznačné legislatívne riešenie absentuje. Z ustanovenia § 497 a § 502 ods. 1 Obch.z. vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná (uvedené odznelo v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo 16.6.2020).

Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávané Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1.1.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia NS SR názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. (porovnaj R 71/2018).

Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2021, č. 5 (uznesenie NS SR zo 16.6.2020 sp. zn. 5Cdo/42/2020) konštatoval, že pri spotrebiteľských úveroch je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. d/ ZoSÚ). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave úverovej zmluvy absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov. V § 502 ods. 1 veta prvá Obch.z. je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či zákona o spotrebiteľských úveroch, nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k zosplatneniu dlhu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinnosti profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatnenie je pritom inštitút slúžiaci ochrane veriteľa. Ten však peňažné prostriedky nemá ale patrí mu za ne dohodnutá odmena. Záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, pretože dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. NS SR v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/42/2020 ďalej argumentoval, že pre spotrebiteľa je nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu

neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, to znamená že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednaní, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z toho dôvodu dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 O. z. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednaní nezhorší, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda. Jeho právo zostáva zachované, po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody. NS SR v rozhodnutí 5Cdo/42/2020 dospel preto k záveru, že po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

S poukazom na ostatne uvedené rozhodnutie NS SR, ktorého závery bolo možné aplikovať v predmetnej veci, a s ktorými závermi sa odvolací súd stotožňuje, bola odvolacia námietka žalobkyne o nesprávnom právnom posúdení veci (vo vzťahu k úrokom po zosplatení) súdom prvej inštancie dôvodná.

Odvolací súd preto podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o zamietnutí žaloby v časti o zaplatení úroku za úver vo výške 4,66% ročne zo sumy 37.450,79 eur od 12.2.2019 do zaplatenia, a v časti o náhrade trov konania (závislý výrok) a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie súdu prvej inštancie, keďže odvolacie konanie nenahrádza konanie pred súdom prvej inštancie.

6. Povinnosťou súdu prvej inštancie (ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu) tak bude v ďalšom konaní, vychádzajúc z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16.6.2020 sp. zn. 5Cdo/42/2020), ako aj relevantnej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, na základe vykonaného dokazovania posúdiť nárok žalobkyne na zaplatenie zmluvných úrokov po zosplatení úveru (popri úrokoch z omeškania). NS SR v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/42/2020 dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Po vykonanom dokazovaní preukázaný skutkový stav súd prvej inštancie podriadi pod relevantnú právnu úpravu, v zmysle vyššie uvedenej ustálenej rozhodovacej praxe NS SR, podľa záverov ktorej je dlžník povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov (§ 502 ods. 1 Obch.z.) a konečný okamih povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov by mal zodpovedať dohode zmluvných strán o zmluvnom úroku pri riadnom plnení povinnosti dlžníka, zaplatiť tento zmluvný úrok ako cenu peňazí. Žalobkyňa musí v tomto smere poskytnúť tvrdenia. Súd prvej inštancie v súčinnosti so žalobkyňou objasní, prečo žalobkyňa v odvolaní uviedla, že požaduje úrok po zosplatení úveru do zaplatenia sumy 37.450,79 eur, najviac do 15.3.2017. Podľa § 220 ods. 2 CSP súd prvej inštancie v písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia uvedie ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil a vec právne posúdil. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočne a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

7. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

V novom rozhodnutí (o veci v zostávajúcej časti) rozhodne súd prvej inštancie i o trovách odvolacieho konania.

8. Toto uznesenie prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou

a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.(§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods.1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods.2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)